

Η αναμονή για την αναγνώριση του “εγώ” μας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

...Μέσα στον κόσμο, μακριά από τον Θεό, ποιος άνθρωπος όταν έχει την δυνατότητα να επιβάλλει ανεξέλεγκτα την θέλησή του, σέβεται την ελεύθερη βούληση του άλλου; Χωρίς περιστροφές και χωρίς ενδοιασμούς, ακόμη και με την χρήση βίας, αν χρειασθεί, θα επιβάλλει αυτό που επιθυμεί αυτός, παραβλέποντας την θέληση του άλλου.

Φιλόσοφοι, επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων, διανοητές με πολλές γνώσεις, αναπτύσσουν θεωρίες για την επίλυση υπαρξιακών προβλημάτων, την ανάδειξη του προορισμού του ανθρώπου, την αξία της ανθρώπινης ύπαρξης, την σημασία των σχέσεων των ανθρώπων, την έννοια της ελευθερίας για τον άνθρωπο, την ανάγκη της δικαιοσύνης, της ισοπολιτείας, και πολλών άλλων θεμελιωδών αξιών.

Τις θέσεις, όμως, που διατυπώνουν, τις στηρίζουν στην λογική τους, στην δύναμη του πνεύματός τους και δημιουργούν θιασώτες και αντιπάλους. Στον λόγο τους διακρίνεται το «εγώ» τους που περιμένει την αναγνώριση, τον θαυμασμό, την επιβράβευση, πολλές φορές και την ανάθεση ευθυνών, που ουσιαστικά είναι βόλεμα. Θεωρούν ότι λένουν αλήθειες, ότι έχουν δίκιο και όταν διαφωνείς μαζί τους εξοργίζονται. Δεν ανέχονται εύκολα το λάθος των απόψεών τους και την διαφορετική άποψη. Δεν υπάρχει ανοχή ελεύθερης βούλησης, ενώ φαίνεται ότι κόπτονται γιαυτήν και για το δικαίωμα των ανθρώπων να διαφωνούν.

Στην πράξη τα αποτελέσματα φαίνονται με ένα βλέμμα σε παγκόσμιο επίπεδο. Όποιος έχει δύναμη να επιβάλλει την θέλησή του είναι ο «δίκαιος», ο «φύλακας των αξιών», ο «αν-θρωπιστής», «ο υπερασπιστής των ανθρώπινων δικαιωμάτων». Όταν σκοτώνει ο ισχυρός, το κάνει «για το καλό της ανθρωπότητας», και όταν δολοφονεί αθώους τους αποκαλεί «παράπλευρες απώλειες» και παίρνουν και βραβεία Νόμπελ ειρήνης. Ο ισχυρός του κόσμου προτιμάει να προκαλεί δέος, να επιβάλλεται δια πυρός και σιδήρου και να τον χειροκροτούν για την δύναμή του. Δεν επιθυμεί την αγάπη.

Αυτός είναι ο κόσμος, ο κόσμος που θέλει να στηρίζεται εγωιστικά στο έξυπνο

μυαλό, μακριά από τον Δημιουργό του, με αποτέλεσμα την εμπάθεια, την οργή, το μίσος, τις καταστροφές και τον πόνο. Η «χαρά» που σου προσφέρει η δυναμική σου επιβολή, προκαλώντας πόνο, δεν είναι χαρά. Είναι ένστικτο και διαστροφή.

Φαίνεται, λοιπόν, καθαρά, πόσο εύκολα παρασύρεται ο άνθρωπος από τον κόσμο και από τα αγαθά του κόσμου αλλά και την εμπάθεια που προκαλεί. Ας τον αφήσουμε, όμως, να πορεύεται όπως αυτός επιθυμεί, καθώς ο ίδιος Δημιουργός του παραχωρεί απεριόριστη ελευθερία επιλογής, και ας μείνουμε στα όμορφα συναισθήματα που προσφέρει ακόμη και η απλή ανάμνηση ενός ανθρώπου της αγάπης. Είναι γεγονός ότι τα βιώματα της εν Χριστώ ζωής δεν περιγράφονται.

(Το παραπάνω κείμενο αποτελεί απόσπασμα από το βιβλίο του Γεωργίου Ν. Κόϊου με τίτλο: Ταξιδευτής στον δρόμο της ατέλειωτης πορείας σελ. 218-219. Το βιβλίο διανέμεται από τις εκδόσεις “Περιβόλι της Παναγίας”).